

mer til Alt, ikke er Mangler tilstede, og det fordi Rettelsen af disse Mangler vil medføre, at det Hele kommer til at fremtræde i en anden Skikkelse, det maa jeg ganske henstille.

Indenrigsministeren ad interim:

Jeg maa bemærke, at hvis den ærede Ordfører har fulgt Rigsbagens Forhandlinger i dette Møde, vil han see, at der, naar Taler er om et Regjeringsforslag, ikke er noget Spor af denne Følsomhed at finde. Naar der derimod er Tale om et Forslag, der er forelagt af Regjeringen, og som er passeret et af Tingene, saa tror jeg, at det er meget uheldigt at komme ind paa saadanne hele Omdrøivelser, saa er det, at Methoden vil fremkalde Vanstieligheder. Realitetsforskjellen anseer jeg heller ikke for at være af en saadan Betydning, at der fra Udvalgets Side af Hensyn dertil var Anledning til at gaae ind paa denne Methode. Forskjellen bestaaer jo væsentlig deri, at naar den Eier, hvis Hund er bleven skudt, ikke selv har været tilstede i Dyrehaven, saa skal der efter Udvalgets Forslag ikke paahvile ham noget Ansvar; hvis han derimod, naar hans Hund er bleven optaget, melder sig, saa skal denne Melbring paadrage ham Ansvar, nemlig Forpligtelse til Erstatning og Forpligtelse til Bøde. Det er altsaa egentlig ikke selve det, at hans Hund streifer om, der medfører Bøde og Erstatningsansvar, men Forpligtelsen til at give Erstatning og Forpligtelsen til at udrede Bøde indtræder først, naar han melder sig og spørger, om hans Hund er bleven optaget. Jeg tror nu, at der er noget ganske Eget i, at han i det ene Tilfælde skal være fri og i det andet Tilfælde derimod bliver pligtig at erlægge Bøde og udrede Erstatning. Jeg er overhovedet af den Mening, at den Omhyggelighed, som Udvalget har viist for at løse forskjellige Tvivl, der kunde opstaae, paa mange Punkter fremkalder ligesaa store Tvivl, ligesaa store Spørgsmaal om, hvorledes dette eller hiint skal forstaaes. Det ærede Udvalg gjør saaledes en meget væsentlig Forskjel inellem, om en løsgaaende Hund, der optages, er i Følge med Nogen eller ikke er i Følge med Nogen, idet dette Sidste kan fritage Eieren for at give Erstatning og for at udrede

Bøde, naar han melder sig; men det, om Hundene er i Følge med Nogen, er noget aldeles Uafhængigt af Eieren's Villie og Beslutning. Hvis Hunden løber med en Dreng, som kommer op paa Gaarden, ind i Dyrehaven, saa er Eieren's Stilling jo i for sig ganske den samme, som om Hunden ikke havde været i Følge med Nogen; Eieren kan være ligelidt tilregnelig, og desuagtet bliver hans Stilling en heel Deel forskjellig. Jeg tror, at der vil kunne indvendes ikke Lidet mod det gjorte Forslag, men det Vigtige for mig er, at Folk ikke skulle have Lov til at tage løsgaaende Hunde med sig ind i Dyrehaven, og om det forbydes paa en Maade, som er mindre ønskelig end den, jeg kunde foretrække, det er Noget, jeg ikke i og for sig lægger nogen stor Vægt paa.

Somard: Jeg veed ikke, om jeg tager feil, naar jeg paapeger, at der forekommer mig at være en Mangel ved denne Lov. Det er nemlig bestemt, at naar en Hund er bleven optaget, saa kan vedkommende Eier requirere denne Hund tilbage imod at betale Abonnementerne og Omkostningerne for Hundens Forpleining, 1 Mk. pr. Dag, endog i et Tidrum af 14 Dage; men naar der nu ikke melder sig Nogen, og disse Abonnementer have været indrykkede i vedkommende offentlige Tidender, og vedkommende Forstembedsmand har ladet Hunden forpleie, hvem skulle da de dermed forvundne Udgifter paahvile? Jeg veed ikke, om det maa skee følger af sig selv, at de falde paa en eller anden bestemt Kasse, Noget som jeg ikke kjender, men det kunde dog ogsaa være, at det var en Mangel ved Loven, og at der altsaa maa træffes en Bestemmelse om, af hvem disse Omkostninger skulle dækkes.

Ordføeren: Ja, jeg antager, at det ikke kan være tvivlsomt, at i det omtalte Tilfælde maa Udgifterne godtgjøres Skovrideren af Forsikassen. (Indenrigsministeren: Naturligvis.)

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved